Sinners (2025)

Regie: Ryan Coogler | 137 minuten | actie, drama, thriller | Acteurs: Miles Caton, Saul Williams, Andrene Ward-Hammond, Jack O'Connell, Tenaj L. Jackson, Michael B. Jordan, David Maldonado, Aadyn Encalarde, Helena Hu, Yao, Sam Malone, Ja'Quan Monroe-Henderson, Li Jun Li, Delroy Lindo, Jayme Lawson, Hailee Steinfeld, Percy Bell, Omar Benson Miller, Emonie Ellison, Wunmi Mosaku, Kai Thompson, Peter Dreimanis, Lola Kirke, Nathaniel Arcand, Mark L. Patrick, Gralen Bryant Banks, Nicoye Banks, Christian Robinson, Justin William Davis, Deneen Tyler, Buddy Guy, Michael A. Newcomer, Theodus Crane

Ryan Coogler brak door met het indringende 'Fruitvale Station' en bewees zich vervolgens als publiekslieveling met de commerciële krachtpatsers 'Creed' en 'Black Panther'. Zijn werk draait vaak om identiteit, gemeenschap en erfgoed, met een scherp oog voor sociale dynamiek en maatschappelijke problemen. Coogler is een regisseur die steeds de balans zoekt tussen het persoonlijke en het politieke. 'Sinners' is Coogler op zijn meest ambitieus.

'Sinners' speelt zich af in het Mississippi van de jaren dertig. Tweelingbroers Smoke (Michael B. Jordan) en Stack (ook Michael B.

Jordan) keren na zeven jaar terug uit Chicago, vastberaden om een nieuwe start te maken. Samen met hun muzikale neefje Sammie ‘Preacherboy’ Moore (Miles Caton) willen ze een dansclub opzetten voor de lokale zwarte gemeenschap, niet wetende dat de duivel op de loer ligt.

Smoke en Stack zijn twee figuren die op het eerste gezicht slechts door hun uiterlijk verbonden lijken, maar in alles elkaars spiegelbeeld zijn. Smoke is charismatisch en gereserveerd, Stack impulsief en emotioneel. Jordan weet met minimale verschillen in mimiek, houding en stemgebruik twee volledig geloofwaardige, onafhankelijke personages neer te zetten. Je vergeet als kijker volledig dat je naar één acteur kijkt. Met name als de charismatische Smoke is Jordan indrukwekkend. Het is het meest prestigieuze acteerwerk van Jordan sinds ‘Fruitvale Station’ en misschien wel van zijn hele carrière.

Ook Miles Caton, die eerder als achtergrondzanger toerde met onder anderen H.E.R. en Coldplay,is verbluffend in ‘Sinners’. Als Sammie maakt hij zijn acteerdebuut. Zijn zangstem, soulvol, ruw, met noten van verdriet en hoop, maken dat de tijd soms even lijkt stil te vallen.

Daarbij wordt hij geholpen door Ludwig Göransson, wiens soundtrack in nog grotere mate een revelatie is dan de muziek die hij voor ’Oppenheimer’ componeerde. Hij kiest voor een onheilspellende, genre-overschrijdende mix van blues, Ierse folk, doom metal en Amerikaanse fiddle. Het klinkt als iets dat uit een eeuwenoud moeras is gekropen, maar het is tegelijkertijd futuristisch. Göranssons score kruipt onder je huid, begeleidt de scènes niet alleen, maar duwt ze vooruit: als een bezwerende kracht die de film zelf lijkt te bezitten. De muziek roept een bovennatuurlijke sfeer op nog voordat je beseft dát er iets bovennatuurlijks aan de hand is.

Die langzaam sluipende horror is precies waar ‘Sinners’ in uitblinkt. Coogler begint in herkenbaar sociaal-maatschappelijk terrein: een vervallen buitenwijk in het zuiden van de VS, bevolkt door worstelende zielen en gebroken systemen. Hij vlecht daar geleidelijk elementen van hoodoo, mythe en vampirisme in, zonder dat je ooit het gevoel hebt dat er een genregrens wordt overschreden.

Ook visueel is ‘Sinners’ overdonderend. De oogstrelende cinematografie van Autumn Durald Arkapaw is warm en verrot tegelijk: korrelige nachtopnames, zacht kaarslicht dat gezichten als

reliëf laat verschijnen, zweterige close-ups en lange, traag bewegende takes die je nergens de kans geven om te ontsnappen. De camera beweegt als een geest door de film. Het absolute hoogtepunt is een minutenlange scène waarin Sammie optreedt in de club en waarin camerawerk, muziek en spiritualiteit op adembenemende wijze met elkaar dansen, terwijl de personages (en ook de kijkers) zich voor een moment bevrijd weten van de aardse grenzen en volledig worden opgeslokt door de kracht van de muziek.

Coogler zou Coogler niet zijn als ‘Sinners’ niet maatschappijkritisch zou zijn. Hij brengt niet alleen de persoonlijke strijd van Smoke, Stack en Sammie in beeld, maar belicht ook de bredere sociale en politieke onrechtvaardigheden die hen gevangen houden: zoals hoe raciale ongelijkheid, economische uitbuiting en het structurele gebrek aan kansen zwarte gemeenschappen systematisch beperken tot een sociale klasse waaruit ontsnapping bijna onmogelijk is. Het Zuiden van de Verenigde Staten in de jaren dertig, met zijn vervallen buurten en gebroken systemen, is meer dan een achtergrond voor het verhaal; het is een levend, ademend personage op zich.

‘Sinners’ is geen film die je ondergaat. Het is een film die je opslokt, je achterlaat met vragen (op de best mogelijke manier) en je nog dagenlang achtervolgt. Dankzij de virtuoze soundtrack, het weergaloze acteerwerk van Jordan, de verbluffende stem van Caton en de onderhuidse kracht van het camerawerk levert Coogler zijn meest persoonlijke en gedurfde film tot nu toe af. Dit is cinema die zingt, bijt en betovert. Een zondige zegen.

Jelco Leijs